

Stress vì chồng ghen tuông, sếp không thiện cảm, con ăn cắp vặt

Đêm nay tôi không ngủ được, sáng không muốn đi làm gặp sếp, nhìn thấy con vừa lo lắng vừa giận dữ, chồng một tháng không liên lạc.

Tôi 36 tuổi, có chồng và con gái 6 tuổi, con trai hai tuổi. Tôi và chồng kết hôn do tôi lỡ có bầu sau lần buông thả vì thất tình. Trước chồng, tôi quen bạn trai và bị phản bội một cách đau đớn nên khi đó tìm quên bằng việc đi chơi, du lịch và giao tiếp với nhiều người khác, để không còn thời gian gặm nhấm nỗi buồn. Trong số những người nói chuyện, tôi cảm thấy chồng lúc đó là người vụng về và trung thực nhất, điều mà tôi cần khi đã ngộ ra những người bóng bẩy, thú vị, tâm lý, nói chuyện hút hồn luôn là người khó nắm bắt, không tin được. Vì thế, tôi nói chuyện với anh chỉ để giải khuây và tự tin là không bị rơi vào lưới tình quá sớm. Dù anh có vẻ rất thích và hứng thú với tôi nhưng không phải là đối tượng của tôi, tôi vẫn chưa tỉnh táo trở lại nên không được vội vàng.

Thế nhưng, trong một lần gặp gỡ ở nơi tôi đi công tác, anh ép tôi và tôi để chuyện đó xảy ra, sau đó đã sử dụng biện pháp tránh thai khẩn cấp. Trở về nhà, tôi cắt đứt liên hệ với anh. Không hiểu sao hơn một tháng sau tôi phát hiện mình có thai. Tôi mất một tuần suy nghĩ nên làm mẹ đơn thân hay bỏ thai vì cả hai không phù hợp để gắn bó trọn đời với nhau. Cuối cùng, tôi cảm thấy mình nên chịu trách nhiệm với những sai lầm của bản thân, cố gắng để làm mọi điều tốt nhất cho con. Tôi sẽ cố gắng hết sức xây dựng gia đình có đầy đủ tình yêu thương của bố mẹ, ông bà hai bên cho con, để con lớn lên trong môi trường không bị khiếm khuyết, thế giới quan của con sẽ trọn vẹn về sự hiện diện của đầy đủ các thành viên như các bạn bè đồng trang lứa.

Do vậy, tôi thông báo cho anh sau gần hai tháng ngừng liên lạc. Anh bình thản đón nhận tin và nói sẽ thông báo cho gia đình tháng sau vào gặp bố mẹ tôi xin cưới hỏi. Tôi đến thăm gia đình anh lần đầu khi mang thai được ba tháng. Tôi khá thất vọng với hoàn cảnh nhà anh vì bố anh không thực sự chất phác và chắc chắn. Ông ăn nói văn vẻ, hay trích dẫn nhưng giáo điều, lời nói không đi đôi với hành động. Các chị và em của anh không được ăn học nhiều nên sống chật vật và trông nheo nhóc, bị ảnh hưởng bởi môi trường sống của bố.

Anh cũng không được ăn học nhiều, bỏ học sớm, đi bộ đội rồi học nghề. Công việc ở thời điểm gặp tôi là công việc tốt nhất từ trước tới giờ của anh nhưng nó cũng chỉ được vài năm

vì làm cho dự án; tới lúc cưới xong vài tháng, công việc đó cũng sẽ kết thúc, anh lại phải tìm công việc mới. Tôi đã hình dung ra các viễn cảnh sau cưới và tự nhủ, tình huống tệ nhất là ly hôn sau một năm. Lúc đó, về mặt quan hệ pháp lý của người lớn, chúng tôi sẽ không liên quan gì nữa, nhưng con tôi có quyền biết bố, ông bà, cô chú của nó và nếu có tình yêu thương của bên nội thì đó là một điều tốt. Tôi cần sự ấm áp cho con, còn về mặt tài chính hoàn toàn tự chủ vì lúc đó lương đã 15 triệu đồng.

Rồi chúng tôi kết hôn, tiền lương anh đã trả nợ làm nhà cho bố nên nhả cưới tôi cũng tự lo cho cả hai. Giai đoạn đó tôi tủi thân vô cùng. Chồng tôi kết thúc hợp đồng sau đó vài tháng, anh ở nhà với vợ và sống bằng tiền của tôi. Mới cưới, bầu bì nên tôi cũng cần người chăm sóc, coi như tôi khỏe về mặt thể xác. Điểm tốt là tôi tự an ủi bản thân lúc đấy rằng anh rất nhẹ nhàng và tận tâm chăm sóc tôi, thấy anh có thương vợ. Anh cũng mong muốn bản thân có thể trở thành trụ cột, là chỗ dựa cho tôi và chờ mong con của chúng tôi ra đời.

Anh rất chăm hai mẹ con từ lúc tôi bầu bì, sinh nở và sau này khi anh đi làm việc xa, cuối tuần về nhà trọ đều dành hết tất cả cho vợ con. Bố mẹ chồng tôi cũng rất yêu chiều cháu gái. Mỗi lần chúng tôi về thăm, ông bà lại gửi quà cho cháu, khi con gà, khi quả trứng hay con tôm, con cá. Tôi luôn trân trọng những tình cảm ông bà dành cho cháu và nhắc nhở con ghi nhớ đến điều này. Tuy nhiên, tôi biết ông bà cũng khó khăn nên mỗi lần về đều biếu ông bà lúc 5 trăm nghìn, lúc một triệu đồng, không bao giờ để ông bà thiệt. Tôi cũng ghi nhận những điểm tốt của bên nội nhưng về mặt quan điểm, lối sống, tư tưởng chúng tôi không giống nhau.

Về tình cảm vợ chồng, chúng tôi có những giai đoạn thăng trầm, chủ yếu do anh. Chúng tôi làm việc xa nhau, anh làm việc tay chân ở thành phố lớn. Tôi động viên anh học chuyên sâu một cái nghề để làm kỹ thuật, làm thợ giỏi đôi khi hơn người ta tốt nghiệp đại học nhưng yếu kém chuyên môn. Đi làm xa nhà, ở trọ, anh cũng nỗ lực chăm chỉ được một thời gian, mua sách chuyên ngành về đọc, sống tần tảo để tích lũy tiền đăng ký lớp chính quy. Mỗi tháng dư ra 4 triệu đồng anh gửi cho tôi để chi tiêu hoặc giữ gìn, tới lúc cần đóng học phí tôi sẽ đưa. Tôi thấy vậy cũng tốt, có cái để hy vọng. Tôi lại động viên chồng và nhìn vào điểm tích cực này để an ủi bản thân, dần dần nghĩ về sự gắn bó lâu dài với anh.

Thế nhưng, cuộc sống không êm ả được mãi, tính anh thật thà, thẳng thắn và vụng về trong ăn nói nên hay thua thiệt trong vấn đề công xá, rồi ức chế và mâu thuẫn, công việc không suôn sẻ. Người thẳng thắn nếu không gặp đúng môi trường sẽ rất khó duy trì công việc. Hầu hết mọi người đều quý anh trong công việc, vì anh rất chân thành, chăm chỉ, ít nói, có trách nhiệm nhưng mặt khác về mặt đãi ngộ lại không để tâm và có phần coi nhẹ anh. Trong 5 năm đầu hôn nhân, do vướng dịch Covid và lý do cá nhân, anh thay đổi công việc 3 lần, thất nghiệp tổng 22 tháng.

Khi anh đi làm, thu nhập bình quân 8 triệu đồng, còn dư gửi về cho tôi, bình quân 4 triệu đồng cho những tháng đi làm. Còn tháng không đi làm, anh ở nhà, tôi lo ăn uống và chi tiêu lặt vặt, nội ngoại hai bên. Tôi không vui vì điều này nhưng cũng không khó chịu với anh, chỉ khi anh đòi hỏi quá đáng hoặc ỷ lại tôi sẽ tỏ thái độ. Ngược lại với anh, tôi cũng đổi công việc nhưng là chủ động thay đổi. Mỗi lần thay đổi công việc, mức lương của tôi lại tăng gấp đôi.

Hai năm gần đây, thu nhập của tôi bình quân mỗi năm khoảng 600 triệu đồng. Sự phát triển trong công việc dẫn đến thời gian dành cho gia đình ít đi, nhu cầu ăn mặc chuyên nghiệp tăng lên, các mối quan hệ trong công việc chủ yếu ngang hàng hoặc hơn tôi. Bạn bè tôi cũng rất thành công trong công việc. Tôi có một số bạn từ thời đi học và đồng nghiệp các công ty cũ vẫn liên lạc, yêu quý, hỏi han nhau, tư vấn nghề nghiệp và mối làm ăn. Còn anh chỉ có vài bạn hàng xóm làm công việc lao động chân tay, cuối năm về quê chúng tôi mới sang chơi một lần. Tôi nói chuyện xã giao với họ được vài câu rồi thôi. Do vậy, tôi không đưa anh đi giao lưu với bạn bè của tôi bao giờ.

Tôi vẫn rất giản dị so với những người cùng vị trí nhưng sự chênh lệch về trình độ, công việc, thu nhập, mối quan hệ có lẽ làm chồng tôi bất an và thường tỏ ra ghen tuông. Anh đặt định vị trong điện thoại, hỏi những câu làm tôi khó chịu và bắt đầu có dấu hiệu kiểm soát tôi. Tôi cảm thấy bị xúc phạm vì bản thân rất bận rộn trong công việc, nhiều hôm 19h mới tan làm, mệt mỏi rã rời và không muốn suy nghĩ thêm điều gì. Tôi chỉ muốn được yên ổn, hỏi thăm, vỗ về thì chồng lại như vậy, tôi rất khó chịu, ức chế. Vì tôi không làm gì khuất tất nên mặc kệ chồng định vị, nhưng khi tôi đi ăn với nhân viên hoặc các chị em vài lần sau khi giải quyết xong những dự án khó như một sự giải tỏa, chồng sẽ căn vặn làm tôi nổi điên lên.

Dần rồi sau đó tôi mặc kệ và tự suy ngẫm về tương lai cho những bước đi tiếp theo của cuộc hôn nhân. Khoảng cách về trình độ, môi trường giáo dục của chúng tôi khác nhau quá. Tôi đã nói với anh về điều này trước khi kết hôn và sau cưới, có vẻ anh không hiểu và đơn giản hóa nó. Anh bảo, con người ta chỉ cần sống thật với nhau là đủ. Thỉnh thoảng, có vài dịp chúng tôi tâm sự, xích lại được gần nhau nhưng rồi mọi việc lại tái diễn do thế giới quan của chúng tôi quá khác nhau. Tôi muốn cùng làm gì đó mà anh cho là không cần thiết thì sẽ nói này kia, thực ra anh chưa trải nghiệm bao giờ nên chỉ nhìn nhận được ở góc độ hạn hẹp. Tôi vẫn tự thực hiện nhưng vô cùng ức chế và khó chịu, cảm thấy niềm vui giảm đi hơn nửa.

Đến đầu năm nay, sau một thời gian thất nghiệp, anh quyết định đi lao động nước ngoài để không làm gánh nặng cho vợ và cũng để cân bằng thu nhập với vợ. Tôi thấy đây cũng là điều tốt. Kinh tế tôi có thể không quá túng thiếu để anh phải xa vợ con gia đình, thế nhưng tôi muốn anh đi để mở mang tầm mắt, trải nghiệm thế giới xung quanh, để có thể có tiền và tự tin hơn với vợ và bên ngoại, cũng như tự tin với đời, học hỏi nhiều thứ để có thể dạy con. Chúng tôi lại động viên nhau, mọi việc suôn sẻ được 6 tháng. Anh có thu nhập đều đặn gửi

về cho tôi 40 triệu đồng mỗi tháng. Tôi dùng tiền đó trả bớt tiền nhà đang vay ngân hàng, nó giúp tôi giảm bớt gánh nặng tài chính. Tôi vui vẻ hơn, bắt đầu đi học lái ô tô. Thỉnh thoảng, chồng trách tôi không quan tâm anh, anh đi làm về cô đơn, mệt mỏi mà vợ không gọi điện hỏi thăm.

Anh nhìn qua camera trách tôi ôm điện thoại suốt, không dành thời gian cho con. Thực tế, việc tôi ôm điện thoại là có thật, tôi coi tin nhắn bài tập cô giáo gửi cho con, tin diễn đàn học tập, tin báo tiến độ công việc bên ngoài và thỉnh thoảng đọc báo *EvyShop.VN* để học hỏi từ mọi người cách ứng xử. Một tay tôi dạy con từ khi lọt lòng tới bây giờ, các con rất ngoan và cứng cáp, tự lập. Anh yêu con, chiều con nhưng thời gian ở nhà với chúng rất ít. Những lúc anh về, đó cũng là thời gian tôi nhường để anh được gần con nhiều nhất nhưng anh không hiểu điều này, không nghĩ cho những ngày anh không ở nhà đánh thức con dậy, cho con ăn, đưa hai đứa đi học.

Tôi có thêm sự giúp đỡ của bà ngoại nhưng ai có con cũng sẽ hiểu cảm giác lúc con đang nhỏ, người mẹ như ở tù, mỗi bé ít nhất hai năm. Chương trình học lái ô tô bắt buộc phải học lái ban đêm ít nhất 4 tiếng, thế nên tháng trước tôi đi làm về thì đi học từ lúc 18 đến 22h, chạy từ tỉnh này sang tỉnh khác. Tôi đã nói về lịch học đêm này với anh từ hai hôm trước. Hôm đó, anh xem camera không thấy tôi ở nhà nên gọi điện, đang lái xe nên tôi không nghe máy. Sau 10 phút tôi gọi lại là lúc đang ở trạm dừng nghỉ của xe khách tỉnh bên cạnh. Vậy mà anh nhắn tin cho tôi, bảo từ giờ đừng gọi cho anh nữa, anh đã bị cấm sừng, không có lý do gì tôi phải vội vàng đi học cả đêm như vậy cả, từ giờ tôi muốn làm gì thì làm.

Thực ra, tôi nghĩ nếu đưa ra các bằng chứng của việc lịch học trung tâm xếp, về quy định của luật học lái xe thì anh cũng hiểu ra. Thế nhưng tôi cảm thấy mệt mỏi vì đây không phải là lần đầu, quá nhiều lần nên trong đầu anh hẳn đã hằn sâu vào nếp nghĩ rằng tôi là người phụ nữ lãng loàn, có cơ hội là có thể cặp kè với bất kỳ ai. Tôi cảm thấy bị xúc phạm và cho rằng không thể giải quyết được vấn đề này với chồng. Tôi thấy mình đã chịu đựng cuộc hôn nhân và đang nghĩ đến việc đơn phương ly hôn, nhà sẽ chia đôi, tôi sẽ nuôi cả hai con trong lúc bố ở xa. Sau này, chúng tôi có thể sẽ vẫn ở gần nhà nhau để cho con được gần cả bố lẫn mẹ.

Tôi nghĩ, việc chúng tôi chia tay cũng giúp anh dễ dàng tìm được người thực lòng yêu thương anh, không phải sống với người lạnh lùng như tôi, đối xử với anh bằng lý trí và lạnh lùng. Điều tôi thấy may mắn khi ông trời cho tôi gặp anh là có hai bé của chúng tôi; chúng thông minh, nhanh nhẹn và dễ thương vô cùng.

Gần đây, có thêm vài việc quan trọng xảy ra cùng lúc, tôi viết lên đây mong được các bạn có chung trải nghiệm nào đó chia sẻ giúp, để tôi có thể có góc nhìn đa chiều và tích cực nhất

cho quyết định của mình. Công việc của tôi trông vẫn tốt do kết quả tốt, nhưng cấp trên trực tiếp mới không có thiện cảm với tôi từ lâu do có mối quan hệ tình cảm không lành mạnh với một chị làm bộ phận khác, chị đó không ưa tôi. Họ vẫn sử dụng tôi do chuyên môn của tôi khá vững nhưng chúng tôi cũng bất đồng quan điểm khá nhiều. Do đó, tôi vẫn phải làm theo chỉ đạo của cấp trên nhưng sau đó phải đi xử lý lại khá nhiều.

Tôi cảm nhận được sự thiên vị của cấp trên trong cách đối xử với mình và những nhân viên khác cùng phòng, vì thế càng cảm thấy chán nản hơn và không muốn cố gắng dù còn ý tưởng. Sắp tới đây, dự án mới của công ty đầu tư do tôi phụ trách có giá trị khoảng hai tỷ đồng. Cấp trên chỉ đạo tôi báo cáo không giống như chủ trương tập đoàn đưa ra vì không muốn tập đoàn can thiệp. Trước mắt không gây tổn thất cho tập đoàn nhưng về lâu dài, tập đoàn sẽ không nắm đủ thông tin để định hướng doanh nghiệp. Tôi không muốn làm như vậy nên đang muốn thay đổi công việc.

Gần đây, tôi dẫn con đi mua sắm, bé lớn 6 tuổi của tôi lén lút đưa về 4 cái vòng tay trẻ con trong cửa hàng. Tôi đã vô cùng sốc, mắng và đánh cháu, đưa cháu đi trả, xin lỗi người ta. Vậy mà hai ngày sau, cháu lặp lại như vậy với món đồ là ba gói kẹo nổ trị giá ba nghìn đồng. Về nhà tôi phát hiện ra, nói không nên lời. Nước mắt tôi chảy dài vì sợ hãi rằng con có tật ăn cắp vặt không bỏ được. Tôi vừa khóc vừa mắng cháu, vừa lấy cuốn sách vạt cháu vào chân rất đau. Những chuyện này không biết kể cùng ai, tâm sự lên đây mong anh chị có nhiều kinh nghiệm tư vấn cho tôi, nên làm gì bây giờ. Chân thành cảm ơn.

Minh Hoa